

Fragment bij *De executie* van Daniëlle Bakhuis

Op de witte muren in de studio zie ik mijn eigen gezicht. Bruine haren tot op de schouder, een versgeknipte pony van precies vijf centimeter lang. Blauwe ogen in een grauw gezicht. Roze gepoederde wangen, oranje lippenstift die mijn huid flets maakt. Ik zie er uit als een kind dat voor het eerst een make-updoos in handen heeft gehad. Ik baal dat ik me zo makkelijk heb laten overhalen door het meisje van de make-up. Er stond een prachtige, glanzende roze lippenstift op haar kaptafel, maar toen ik die wilde pakken – alleen omdat ik me niet meer kon herinneren hoe het ook alweer voelde om iets moois in mijn handen te hebben – wist ze niet hoe snel ze hem weg moest grissen.

‘Ik heb er één die je veel beter staat. Geloof mij nou maar.’

En voor ik het wist, had ze mijn lippen oranje gestift. Dankbaar had ik ze over elkaar gewreven. Ik kon me de dag niet meer herinneren dat ik een lippenbalsem, laat staan een lippenstift had gebruikt. Make-up is er tegenwoordig alleen nog voor vrouwen tussen de twintig en vijftig jaar, en dan nog is er een beperkte keuze: een zwarte mascara, een perzikkleurige rouge en een lippenstift met zo weinig pigment dat mijn moeder hem alleen opsmeert als het buiten vriest en ze haar lippen in wil vetten.

Met de rug van mijn hand veeg ik de oranje lippenstift er af. Ik wrijf met mijn vingertoppen over mijn wangen om het overtollige poeder weg te poetsen. Een paar minuten met mijn eigen make-upset van voor de Muur had meer effect gehad, maar ik zie er al een stuk minder kinderlijk uit.

Alleen ziet niemand het, behalve ik. In de studio dreunen de kinderen nog braaf met gesloten ogen de tekst op.

‘Niet langer zullen we onze monden houden.’

Ik kan er niets aan doen, maar ik lach.

Ik lach zo breeduit dat ik spieren voel in mijn wangen die ik al heel lang niet meer heb gevoeld.

Niet langer zal ik mijn mond houden.

Het is het eerste rebelse dat ik sinds weken weer doe, en eindelijk voelt mijn lichaam weer als die jas die lekker zit. Ik durf er alles op in te zetten dat Abbey vanuit het hiernamaals staat te juichen voor de tv. *Zo ken ik je weer! Duizend punten!*

Wanneer het laatste gemompel wegsterft, zie ik opeens dat de jongen van de productie naar me kijkt.

Het is die met het microfoontje op zijn wang, de jongen die me vertelde dat ik goed op het kruis moest blijven staan, omdat het anders zo’n rommeltje werd.

Ik zou me betrappt moeten voelen. Hij is vast een Controleur, anders had hij zijn ogen niet open gehad.

Maar ik voel me niet betrappt.

Ik weet niet waar de overtuiging vandaan komt, maar ik heb haar, en het voelt opeens alsof ik de wereld weer aankan. Ik blijf de jongen aankijken, terwijl ik net zo lang naar voren schuifel tot alleen mijn hakken nog op het rode kruis staan.

En dan zie ik dat hij lacht.

En ik lach terug. Ja, denk ik bij mezelf, misschien is dit precies wat de mensen thuis ook willen. Willen ze een keer niet dat de braverik het einde haalt, de voorbeeldige Collectiefgenoot die keurig binnen de lijntjes blijft.

Ik herinner me Faya, een meisje met vuurrode haren dat een paar afleveringen eerder terechtstond omdat ze een brand had gesticht. Ze was brutaal, maar op zo'n innemende manier dat ze zelfs de keurigste Collectiefleden op de tribune voor zich won. En ze zou het gered hebben, als ze niet vlak voor de laatste executie Colette Zwart had uitgescholden voor stompzinnige idioot.

Ik voel me licht en standvastig tegelijk en voor het eerst sinds weken, voor het eerst sinds mijn beste vriendin Abbey van der Heijden live op tv te pletter viel, voel ik dat ik een kans heb. Ik voel hoe de energie weer door mijn lichaam stroomt. Eén van ons vijven stapt over een uur weer levend de kooi uit. Waarom zou ik het níét zijn? Door een stompzinnige, impulsieve actie zit ik hier. Misschien haalt die me er ook wel weer uit.

'NAAR ONS ZAL WORDEN OMGEKEKEN!'

Van schrik verbreek ik het oogcontact met de productiejongen, als de kinderen in de zaal veel harder dan gewoonlijk de laatste zin scanderen.

Ze schreeuwen hun kelen schor, om maar goed te laten horen hoe fanatiek ze zijn.

'Kandidaders, zijn jullie klaar voor de eerste ronde?' Colette Zwart kijkt ons een voor een enthousiast aan, vurig hopend dat iemand reageert, zodat ze lekker spontaan een gesprekje kan beginnen.

Maar wij blijven zwijgen en dus gaat ze door. 'Goed! Dan gaan we over naar de bekentenissen. Licht uit, spot aan!'

Dit is het moment waar meneer Benla en ik zo vaak op geoefend hebben. Met een goede bekentenis kan ik minstens de helft van de stemmers thuis op mijn hand krijgen.

De studio wordt in het donker gehuld en even komt de krankzinnige gedachte in me op dat de liveshow hiermee ook is afgelopen. Dat het allemaal nep was: 'Dacht je nu echt dat we jullie te pletter zouden laten vallen? Voor de ogen van miljoenen mensen? Kom op, nou Charlotte!' Maar ik weet heel goed dat er echt vier bodems wegklappen voordat het programma is afgelopen.

Ik adem langzaam in door mijn neus terwijl ik wacht in het pikdonker. De zenuwen prikken in mijn nek. Tijdens de eerste afleveringen gingen de felrode lampen netjes op volgorde van links naar rechts aan, maar men kreeg al snel door dat het nog een betere show opleverde als de kandidaders van te voren niet wisten wanneer het hun beurt was. Een klein schrikmomentje, een groots effect.

Met een harde klik springt de eerste spotlight aan.

Hailey blijft strak voor zich uitkijken en meteen weet ik dat ze een mijlverre voorsprong heeft op ons allemaal. Zij presteert op haar best als ze weet dat er naar haar gekeken wordt. Haar

gezicht wordt zacht en vriendelijk en zodra ze haar mond opendoet, hang ik automatisch aan die oranje gestifte lippen, die haar gezicht wél opfleuren.

‘Mijn naam is Hailey Maas en ik beken dat ik contractbreuk heb gepleegd.’

Het voelt alsof iemand me een gemene tik in mijn gezicht geeft. Contractbreuk? Dat is het? Riskeert ze de doodstraf door een regeltje niet op te volgen?

Vlak voordat de spotlight boven haar hoofd uitspringt, glimlacht ze breed in de camera. Even is de studio weer helemaal donker en dan springt de volgende spotlight aan.

De reuzenjongen knippert met zijn ogen alsof hij net wakker wordt. ‘Mijn naam is Frankie van Boden en ik beken dat ik een vluchtpoging heb ondernomen.’

Opnieuw een tik in mijn gezicht, maar nu minder scherp. In elke aflevering die ik heb gezien stond er wel iemand terecht voor een vluchtpoging. Tegenwoordig word je al gearresteerd als je te dicht langs de Muur loopt. Heeft een vluchter ooit het eind van *De executie* gehaald? Ik kan het me niet herinneren. Ik kan het me ook niet voorstellen: als er iets is waar het Collectief een hekel aan heeft, dan is het wel aan mensen die hun heil ergens anders willen zoeken.

Het licht wordt weer gedoofd en dan springt de spotlight aan boven de jongen naast me.

Nu hij vol in het felle licht staat, kan ik zijn gezicht beter bestuderen. En dan zie ik dat er niet zomaar wat zwarte lijnen op zijn getekend. Het zijn regels. Er staat een complete tekst op zijn huid getatoeëerd. Zijn knokkels worden wit als hij zijn handen naast zijn lichaam tot vuisten balt.

‘Mijn naam is Nathan Smidt,’ gromt hij en hij tilt zijn kin op als hij zijn achternaam zegt. ‘En ik beken dat ik een kogelbrief heb gestuurd.’

Op de tribune happen mensen naar adem. Ook ik schrik van zo veel opgekropte woede. Ik heb geen idee hoe het voelt als je bloed kookt, maar het lijkt bij hem nog steeds te borrelen.

Opeens springt de spotlight boven mijn kooi aan.

Instinctief duik ik ineen.

Ik staar door de tralies naar het zwart om me heen. Mijn mond wordt droog en in mijn hoofd zit helemaal niets meer, behalve een dikke, vette, zoemende bromvlieg die rondjes in mijn hersenpan vliegt.

‘Charlotte? Charlotte.’

Ik hoor de vriendelijke stem van Colette Zwart. ‘Mijn naam is Charlotte van der Wal,’ helpt ze me op weg.

‘Mijn naam is Charlotte van der Wal,’ zeg ik haar toonloos na. ‘En ik beken dat ik...’ Shit. Shit! Wat was het ook alweer?

‘Ik beken dat...’

Koortsachtig zoek ik naar woorden, maar door die rottige bromvlieg lukt het me niet om helder na te denken. Wanneer ik mijn mond open, zeg ik wat ik al die tijd nooit hardop heb durven zeggen.

‘En ik beken dat de dood van mijn beste vriendin mijn schuld is.’

Mis.

Mis.

Mis.

Op de tribune barst iemand in huilen uit. Abbeys moeder.

'Het spijt me!' Ik schiet naar voren en wurm mijn hoofd tussen twee tralies. 'Ik had haar moeten tegenhouden! Het spijt me zo verschrikkelijk!'

'Nee, nee!' Colette Zwart steekt streng haar vinger in de lucht. 'Het is nog geen tijd voor de spijtbetuiging, Charlotte. Wil je weer naar achteren stappen, dank je wel.'

Een vlag van misselijkheid trekt van mijn maag naar mijn mond, als ik me realiseer dat ik zojuist mijn eigen doodvonnis heb getekend. De spotlight boven mijn hoofd gaat onverbiddelijk uit en het volgende moment zie ik hoe die boven het hoofd van Elif aanspringt.

Vaag krijg ik mee dat ze iets gestolen heeft uit de Comarkt. Ze praat zo zachtjes en berouwvol, dat ik zeker weet dat ze minstens de helft van het Collectief thuis voor zich wint.

Ik voel me misselijk en moedeloos, maar dwars door dat alles voel ik me ook opgelucht omdat ik eindelijk heb kunnen zeggen wat ik al die tijd nooit hardop durfde uit te spreken.

Die fatale dinsdagavond, nu zeven weken geleden, waren Abbey en ik aanwezig bij de leesclub om daar het boek *Vliegende bloemen* te bespreken.

Abbey en ik kozen elk halfjaar dezelfde Coactiviteiten uit. De meeste waren namelijk zo dodelijk saai, dat het feit dat je elkaar buiten schooltijd zag het enige was wat er leuk aan was.

Sinds het verenigingsleven in handen was van het Collectief, was iedereen verplicht om voortaan op vaste tijden zijn gratis Coactiviteiten uit te voeren. Contacturen, heette ze. De leesclub op dinsdagavond om 19.00 uur was een van die activiteiten. Of koken voor beginners op donderdagavond om 20.00 uur. En waar in het land je ook woonde: overal werd hetzelfde programma gevolgd.

Op papier klonken de meeste Coactiviteiten spannender dan ze in werkelijkheid waren. Bij de kookclub raakten we zelf geen pan of lepel aan, maar kregen we een urenlange analyse over hoe we water moesten koken of kip moesten braden.

Abbey en ik deden wat we altijd deden als we elkaar zagen: we speelden het duizendpuntspel. We hadden het ooit eens verzonnen, toen jaren geleden de ene *lock down* na de andere volgde en er maanden achtereen geen internet was, voordat het Collectief het voorgoed afsloot.

Het doel van het spel was om als eerste duizend punten te verzamelen. De puntentelling ging traag en was altijd een punt van discussie, maar over één regel waren we het eens: als we écht iets uitvoerden dat op het randje was, iets spectaculairs, iets onvergetelijks, dan deelden we meteen het maximale aantal punten uit.

Tijdens de leesclub liet ik Abbey voor drie punten zo onopvallend mogelijk aan de haren trekken van het meisje dat voor ons zat. Abbey liet mij voor vier punten met mijn stoelpoten over de linoleum vloer schrapen op het moment dat er een saai stukje werd voorgelezen.

De leesclub liep al op zijn einde, toen de Coleidster zich verexcuseerde en zei dat ze de boeken voor de volgende leesclub uit het archief moest halen.

Ze liet het podium onbemand achter.

Vierenveertig keurige Collectiefmeisjes zonder toezicht in een zaaltje.

In mijn buik begon het te kriebelen.

Tot op de dag van vandaag weet ik niet precies wat me bezielde, maar de woorden kwamen al uit mijn mond voor ik ze kon tegenhouden. Ik boog me naar Abbey toe en zei: 'Duizend punten als je op het podium klimt.'

Abbey twijfelde geen moment. 'Deal.'

Op dit moment stopt de film in mijn gedachten altijd. In de gemonteerde versie, zeg ik: 'Joh, ik meen het natuurlijk niet. Zet liever een enorme hoestbui in scène voor acht punten.' Of ik zeg: 'Abs, het was maar een grapje. Blijf zitten, je hebt vanavond toch al gewonnen.'

Maar in het echt zei ik niets van dat alles.

In het echt schoof Abbey haar stoel zo hard naar achteren dat die tegen de knieën van het meisje achter ons klapte. Ze maakte een gek dansje toen ze naar het podium huppelde.

Het was zo gestoord, zo komisch, dat ik joelde: 'Duizend punten! Duizend punten, Abs!' en uitgelaten in mijn handen klapte.

In het echt gierde Abbey het uit toen ze het trapje beklom. Op het podium maakte ze een pirouetje en toen – alsof ze dezelfde kortsluiting in haar hoofd kreeg als ik – mepte ze opeens de hele stapel met boeken omver. Ze vlogen met een rotvaart de lucht in. 'Vliegende bloemen!' gierde ze. 'Haha! Kijk nu zijn het pas echt vliegende bloemen!'

Ik sloeg mijn hand voor mijn mond.

Ik pieste bijna in mijn broek van het lachen.

En toen gebeurde alles opeens heel snel.

De Coleidster – een pezige vrouw met een gezicht alsof ze net in een citroen had gebeten – stond verbijsterd in de deuropening. Binnen een paar seconden was ze bij Abbey. Ze greep haar bij de enkels en sleurde haar van het podium af. Abbey viel zo hard dat haar lichaam met een smak op de vloer klapte.

Ik bedacht me niet. Als een leeuw viel ik de Coleidster aan. Ik dook op haar rug en trok aan haar haren. Ik schreeuwde dat ze normaal moest doen. Dat ze 'Aaaaaaaabbeeeeeeeeeeeeeee moest loslaten loslaten loslaten nuuuuuuuuuuuuuuu!' In een paar seconden brak ik de ene na de andere wet.

De Coleidster trok me van haar rug en smakte me naast Abbey op de grond. Ze drukte op de noodknop om haar nek en binnen een paar tellen stond het verenigingsgebouw vol met Controleurs.

Abbey heeft nog geen week in de gevangenis gezeten. Ze werd bijna meteen uitgeloot voor *De executie*.

Toen de beelden op de muur in mijn cel geprojecteerd werden, wist ik meteen dat Abbey nog in shock moest zijn. Ze zag er veel te goed uit voor iemand die tachtig procent kans had om binnen het uur de dood tegemoet te vallen. Ze droeg een veel te krappe Collectiefjurk, waardoor je haar rondingen goed zag. Ze maakte grapjes met Colette Zwart en met elke minuut dat ik naar haar keek, kreeg ik er meer vertrouwen in. Ik wist als geen ander hoe snel Abbey vrienden kon maken.

Ze haalde het tot de laatste twee kandidaders en verloor van een meisje dat betrappt was op het bezit van voor-Collectiefse spullen.

Abbey's laatste woorden waren dat ze vurig hoopte op een tweede kans, omdat ze vurig hoopte op gerechtigheid. Toen de bodem onder haar kooi weg klapte, knapte er iets bij mij. Ik heb een week lang niet gepraat, omdat ik gewoon niet meer wist hoe dat ook al weer moest: je mond opendoen en zorgen dat er geluid uit kwam.

Jaren geleden, voordat premier Comendo aan de macht kwam, kreeg je voor kleine misdaden een taakstraf en een fikse boete. Dat weet ik, omdat mijn moeder dat huilend vertelde, tijdens een van de laatste keren dat ze me bezocht in de gevangenis. Maar nu zijn de wetten anders. Elke volwassene die een misdaad begaat, wordt in stilte geëxecuteerd. Direct na hun veroordeling worden ze afgevoerd naar een klein kamertje en krijgen daar de kogel. Je wordt tegenwoordig al ter dood veroordeeld voor misstappen als diefstal en overspel.

Iedereen tussen de vijftien en twintig jaar oud krijgt nog één kans. Tijdens de live-uitzending van *De executie* – elke vrijdagavond van negen tot elf – mag het volk één kandidater genade schenken. Wekelijks kijken er miljoenen mensen naar het programma: het is de beste ellendetainment die er is.

Nu Elif ook haar bekentenis heeft gedaan, is het tijd voor het publiek om te stemmen. Razendsnel is er een compilatie in elkaar gezet waarin we worden voorgesteld aan de mensen die net inschakelen. De beelden van mij tijdens de opzegging worden levensgroot herhaald. We zien wat de mensen thuis zojuist al hebben gezien: de hele studio die plichtsgetrouw de opzegging doet en ik die na de eerste zin mijn ogen open en stop met praten.

Naast me hoor ik de jongen met de tattoos op zijn gezicht snuiven. Maar het is een waarderende snuif, die goedkeuring geeft aan mijn actie en tegelijkertijd zegt: kijk mij daar nou staan, met mijn laffe gedrag. Maar als ik opzij kijk, kijkt de jongen strak voor zich uit. Zijn mond is een rechte streep en zijn hele lijf staat strak van de spanning.

'Kandidaders, zijn jullie er klaar voor?' De stem van Colette Zwart haalt me uit mijn gedachten. Behendig bindt ze een lange, zwarte sjaal voor haar ogen. Het moet symbool staan voor het feit dat Vrouwe Justitia blind is, maar meneer Benla vertelde me dat het allemaal theater is en dat Colette Zwart gewoon door de stof heen kan kijken. 'De stemmen zijn binnen en dus gaan we nu over tot de eerste executie. Willen jullie zo vriendelijk zijn om jullie positie in te nemen op het rode kruis?'

Ik houd het niet meer.

In mijn hoofd word ik gek en gil ik alles bij elkaar.

Maar mijn lichaam gaat onvermoeibaar door. Als vanzelf schuifelen mijn voeten keurig een half pasje opzij, zodat ik exact op het rode kruis sta. Ik vouw mijn armen voor mijn borst zoals me dat eerder is opgedragen: mijn linkerhand leg ik op mijn rechterschouder en mijn rechterhand op mijn linker.

Ik ga nog niet dood.

Het was een fout, een stomme actie. Ik wilde alleen mijn beste vriendin verdedigen. Dat was alles.

Het wordt donker in de studio en alleen de spots boven onze kooien gaan aan, zodat we in een zachtgeel licht staan.

Colette Zwart steekt haar rechterhand in de lucht en telt af.

‘Kandidaders, in vijf...’

Hoe kun je nou de doodstraf krijgen voor zoiets? Je gaat nog niet dood, Charlotte. Dit is krankzinnig. Het is allemaal show, niet echt.

‘Vier.’

Niet nu. Nog niet.

‘Drie.’

Je gaat niet dood.

‘Twee.’

Jegaatnietdoodjegaatnietdoodjegaatnietdood.

‘Een.’

Een tel lang gebeurt er niets.

Ik blijf staan met mijn ogen stijf dichtgeknepen. Mijn hart beukt zo luid in mijn oren dat ik me niet kan voorstellen dat het er ooit mee op kan houden. Ikganietdoodikganietdoodziejenouweljegaatechnietdood. Sorry, Abbey! Je zult je nog even alleen moeten vermaken in het hiernamaals!

En net op het moment dat ik begin te geloven dat ik veilig ben, dat ik in ieder geval de eerste ronde heb overleefd, klapt de bodem onder mijn kooi vandaan.

Belevingsopdrachten

Klik op onderstaande afbeelding/link om het bijbehorende filmpje te bekijken:

<https://jongejury.nl/boeken/de-executie-danielle-bakhuis>

Opdracht 1

In dit fragment uit *De executie* zie je een wereld die deels lijkt op de onze, maar deels ook helemaal niet. Het programma *De executie* lijkt bijvoorbeeld op programma's die wij kennen in onze wereld, zoals *The Voice*, *Wie is de mol?* of *Expeditie Robinson*. Maar aan de andere kant: bij ons valt niemand te pletter in zo'n programma.

1. Vul onderstaande tabel in waarin je onze wereld met de wereld uit *De executie* vergelijkt. Wat zijn nog meer verschillen?

	Onze wereld	Wereld uit <i>De executie</i>
Vrijtijdsbesteding		
Make-up		
Kleding		
Overtredingen		
Uiterlijk		
Gedrag		
Wonen		
Verhouding man-vrouw		
Eigen wil		
Politiek/machthebbers		

...		
...		

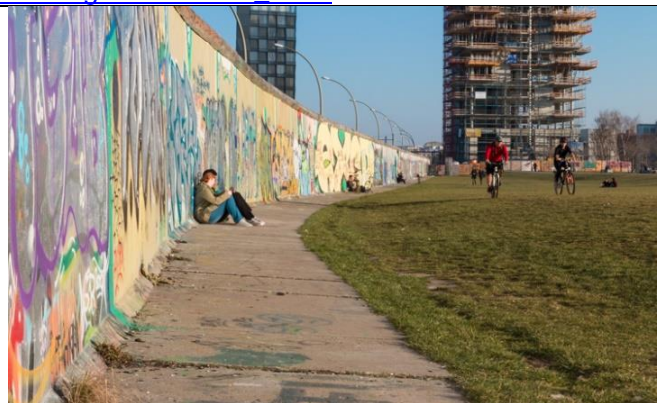
2. Waarschijnlijk denk jij niet zo positief over de wereld in *De executie*. Wat zijn de doelen geweest van de mensen die de wereld zo hebben gemaakt? Wat wilden ze bereiken? Wat zouden voordelen kunnen zijn van die maatschappij?

3. Vanuit de geschiedenis kennen we verschillende muren. Je ziet er hieronder drie staan: de Chinese Muur, de Berlijnse Muur en de Mexicaanse Muur van de Amerikaanse president Trump.

De Chinese muur

Bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/Chinese_Muur

De Berlijnse muur

Bron: <http://berlijn-blog.nl/bezienswaardigheden/de-berlijnse-muur>

Muur van Trump

Bron: <https://nos.nl/artikel/2204304-de-onzichtbare-muur-van-donald-trump.html>

Met welke muur kun je de muur uit *De executie* het beste vergelijken en waarom?

4. Stel dat jij in zo'n wereld zou opgroeien en je het niet eens zou zijn met alle nieuwe regels, cultuur, normen en waarden. Hoe zou jij in opstand komen en waarom zo? Bespreek je antwoorden met een klasgenoot.

Opdracht 2

Zoals je in het fragment kunt lezen, speelden Abby en Charlotte regelmatig hun eigen spel, het duizendpuntenspel.

1. Wat is dat voor een spel?
2. Wat is er leuk aan en wat is er mogelijk minder leuk aan?
3. Is het belangrijk dat je dit spel speelt met iemand die je goed kunt vertrouwen of maakt dat niet uit? Leg je antwoord uit.
4. Heb je zelf ook ooit als kind zo'n spel bedacht of gespeeld? Zo ja, hoe ging dat?
5. Lees onderstaand artikel.

Germain (13) uit coma na cinnamon challenge: niet doen!

De 13-jarige Germain roept iedereen op om nooit meer de cinnamon challenge te doen **RTV NH**

"Vanwege de privacy van onze patiënten kan ik niks over de toestand van Germain zeggen", vertelt Bert Arets, kinderlongarts in het Wilhelmina Kinderziekenhuis in Utrecht. "Maar Germain heeft mij een ding gevraagd te melden en dat zijn twee woorden: niet doen." De cinnamon challenge, een lepel kaneel naar binnen werken zonder water te drinken, lijkt misschien onschuldig, maar kan volgens de arts van Germain heel gevaarlijk zijn.

"Het doorslikken zelf zal misschien niet gevaarlijk zijn, maar het kaneel is zo prikkelend dat niemand aan het doorslikken toekomt", zegt Arets. Volgens de kinderlongarts komt het dan vaak voor dat mensen beginnen met hoesten, niezen of zelfs het kaneel inademen. "En dan gaat het fout. De vezels van de kaneel dringen diep je luchtwegen en longen binnen", aldus Arets.

Gevaar

Mensen die daar gevoelig voor zijn, bijvoorbeeld astmapatiënten, hebben dan een probleem. "De luchtwegen gaan knijpen, je krijgt een astmatische reactie en dus letterlijk geen luchttoevoer", zegt Arets.

Als de vezels dan dieper de longen binnendringen, komt het in de longblaasjes. Daar kan het kaneel leiden tot een ernstige ontsteking. "Wij noemen dat een chemische ontsteking", vertelt Arets. Hij voegt daaraan toe dat beschadiging van de longblaasjes maakt dat mensen minder goed

zuurstof opnemen en ernstig in zuurstofnood kunnen komen. Als dat ernstiger wordt, kun je in coma raken.

Lange termijn

Arets weet niet of de cinnamon challenge voor mensen op de lange termijn schadelijk is. Wel zijn er bij dieren testen gedaan met het inhaleren van kaneel: "Bij proefdieren blijkt dat na zes tot twaalf maanden na het inhaleren van het kaneel er nog duidelijke schade aan de luchtwegen en longblaasjes is." De kinderlongarts vindt dat Nederland zich daar bewust van moet worden, zodat niemand zich nog aan de cinnamon challenge waagt.

De 13-jarige Germain uit Hilversum lag vijf dagen in coma na zijn cinnamon challenge. Zijn stiefmoeder meldt aan RTV-NH dat het inmiddels beter met hem gaat.

Bron: <https://nos.nl/artikel/2077743-germain-13-uit-coma-na-cinnamon-challenge-niet-doen.html>

6. Is zo'n challenge te vergelijken met het duizendpuntenspel? Leg je antwoord uit.
7. Doe jij ook wel eens mee aan dit soort internetchallenges? Waarom wel of niet?
8. In hoeverre speelt groepsdruk een rol in het meedoen aan dit soort challenges?
9. Voer een klassengesprek over jullie bevindingen.